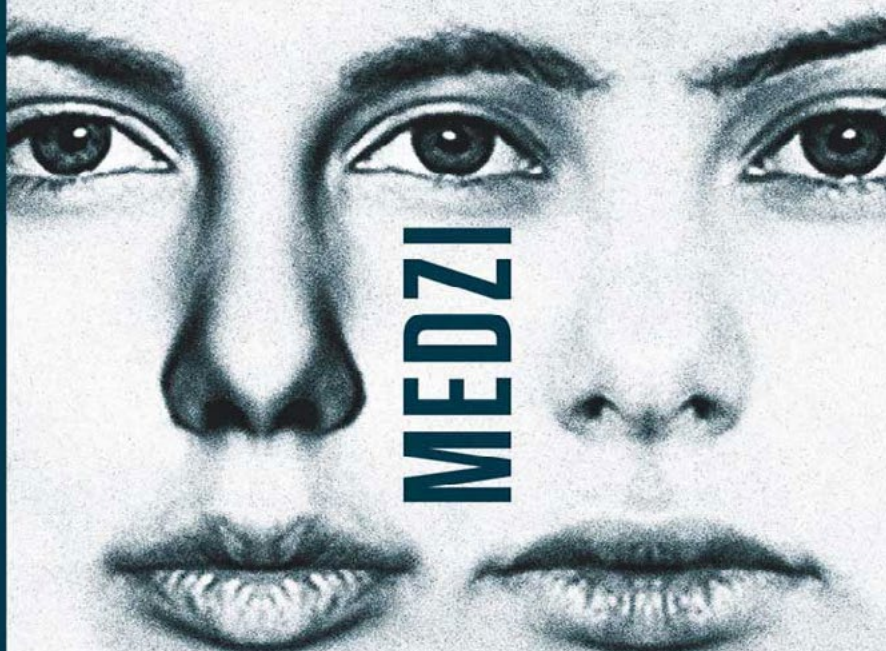

MANŽELKA

Sarah Pekkanen

Greer Hendricks

MEDZI

NAMI

Ljndeni

Manželka medzi nami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Sarah Pekkanen, Greer Hendricks
Manželka medzi nami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sarah Pekkanen

Greer Hendricks

MANŽELKA MEDZI NAMI

Greer:

S láskou a vdakou Johnovi, Paige a Alexovi

Sarah:

Všetkým tým, ktorí ma povzbudzovali, aby som napísala túto knihu.

Toto je literárne dielo. Všetky postavy, organizácie a udalosti zobrazené v tomto románe sú buď výsledkom autorkinej fantázie, alebo sú fiktívne.

ČASŤ

PRVÁ

PROLÓG

Rázne kráča po chodníku, plavé vlasy jej poskakujú na pleciach, líca má zapýrené, z predlaktia jej visí športový vak. Keď príde k svojmu domu, siahne do kabelky a vyberie kľúče. Na ulici je hlučno a rušno, žlté taxíky sa ženú okolo, ľudia sa vracajú z práce a podaktorí vojdú do lahôdok na rohu. Ale ja z nej nespúšťam oči.

Zastane vo vchode a krátko sa obzrie cez plece. Akoby ma šľahla elektrina. Som zvedavá, či cíti môj pohľad. Nazýva sa to detekcia pohľadom – schopnosť vycítiť, keď nás niekto pozoruje. Celý systém v mozgu sa venuje tomuto genetickému dedičstvu po predkoch – spoliehali sa naň, aby sa nestali korisťou zvierat. Vypestovala som si takúto ochranu – pocítim na koži statickú elektrinu a zároveň zdvihnem hlavu a hľadám pár očí. Prišla som na to, aké nebezpečné je nevšímať si toto varovanie.

Ale ona sa jednoducho otočí naspäť, otvorí dvere, zmizne vnútri a nikdy sa nepozrie mojím smerom.

Nevie, čo som jej urobila.

Neuvedomuje si škodu, ktorú som napáchala; skazu, ktorú som uviedla do pohybu.

Pre túto krásnu mladú ženu s tvárou v tvare srdca a neodolateľným telom – kvôli ktorej ma opustil môj manžel Richard – som rovnako neviditeľná ako holub, čo vedľa mňa zobe omrvinky.

Vôbec netuší, čo sa jej stane, ak bude takto pokračovať ďalej. Ani trochu.

PRVÁ KAPITOLA

Nellie nevedela povedať, čo ju zobudilo. Ale keď otvorila oči, pri nohách postele stála žena oblečená v jej bielych čipkových svadobných šatách a hľadela na ňu.

Nellie sa zadrel výkrik v hrdle a vrhla sa za bejzbalovou pálkou opretou o nočný stolík. Potom si jej oči zvykli na zrnité svetlo úsvitu a srdce sa jej trochu utíšilo.

Priškrtené sa zasmiala, keď si uvedomila, že jej nič nehrozí. Boli to len svadobné šaty v igelitovom obale, zavesené na dverách skrine, kam ich dala včera, keď ich vyzdvihla vo svadobnom salóne. Živôtik a široká sukňa boli vypchaté pokrkványm hodvábnym papierom, aby si udržali tvar. Nellie padla späť na vankúš. Keď sa jej dych spomalil, pozrela na hranaté modré čísla budíka na nočnom stolíku. Zasa je príliš skoro.

Natiahla ruky nad hlavu a ľavou vypla budík, skôr než sa rozozvučí. Zásnubný diamantový prsteň, ktorý dostala od Richarda, bol na jej prste ťažký a cudzí.

Už ako dieťa nevedela ľahko zaspať. Jej mama nemala trepezlivosť s uspávacími rituálmi, ale otec jej jemne hladkal chrbát a cez látku nočnej košele naň písal celé vety. Lúbim ťa. Si neobyčajná... a ona sa snažila uhádnuť jeho odkaz. Inokedy kreslil vzory – kruhy, hviezdy, trojuholníky – a trvalo to dovtedy, kým sa rodičia nerozviedli a on sa neodšťahoval, keď mala deväť rokov. Potom líhala sama v posteli pod ružovo-fialovým pásikavým paplónom a civela na flák od vody, ktorý špatil strop.

Keď konečne zaspala, zvyčajne spala tvrdo sedem, osem hodín – hlboko a bez snov –, až ju mama musela niekedy potriasť, aby sa zobudila.

Ale po jednej októbrovej noci v poslednom ročníku na vysokej sa to zrazu zmenilo.

Nespavosť sa prudko zhoršila a spánok jej prerušovali živé sny a náhle precitnutia. Raz prišla na raňajky v dome univerzitného sesterstva Chí Omega a sestry jej povedali, že vykrikovala čosi nezrozumiteľné. Nellie sa to pokúsila odbiť: „To je len stres zo záverečných skúšok. Skúška z psychológie má byť zabijak.“ A potom si šla po ďalšiu šálku kávy.

Nato sa Nellie donútila navštíviť školskú psychologičku, ale napriek miernemu pobádaniu nebola schopná hovoriť o tej noci na začiatku jesene, ktorá sa začala pitím vodky a smiechom a skončila sa policajnými sirénami a beznádziejou. S terapeutkou sa stretla dvakrát, no tretiu schôdzku zrušila a nikdy sa k nej nevrátila.

Nellie povedala Richardovi pár podrobností, keď sa prebudila z opakujúcej sa nočnej mory v jeho objatí a on jej hlbokým hlasom šepkal do ucha: „Držím ťa, zlatko. So mnou sa nemusíš báť.“ Zakliesnená v jeho objatí cítila bezpečie, po akom túžila celý život, ešte aj pred tou udalosťou. S Richardom po boku bola konečne schopná znova sa poddať zraniteľnosti, ktorú so sebou prináša hlboký spánok. Bolo to, akoby sa nepevná zem pod jej nohami ustálila.

Minulú noc však strávila sama vo svojom starom byte na prízemí domu z hnedého pieskovca. Richard bol na služobnej ceste v Chicagu a jej spolubývajúca a najlepšia kamarátka Samantha spala u nového priateľa. Zvuky New Yorku prenikali dnu cez múry: trúbenie klaksónov, občas nejaký výkrik, štekot psa... Hoci zločinnosť na Upper East Side bola najnižšia na celom Manhattane, aj tak mala na oknách ocelové mreže a na dverách tri zámky vrátane tej hrubej, ktorú si dala namontovať,

keď sa sem nastáhovala. Napriek tomu potrebovala ešte jeden pohár chardonnay, aby zaspala.

Nellie si počúchala rozospaté oči a pomaly sa vysúkala z postele. Obliekla si froté župan a znova sa pozrela na svadobné šaty, uvažujúc, či má urobiť v maličknej skrini miesto, aby sa vmestili dnu. Mali však príliš širokú sukňu. Vo svadobnom salóne medzi svojimi nadýchanými sestrami s našitými flitrami vyzerali jednoducho a elegantne ako vlasy hladko začesané do uzla medzi natupírovanými drdolmi. Ale pri kľbku jej šiat a chatrnej knižničky z IKEA v zapratanej spálni sa nebezpečne blížili k róbe Disneyho princeznej.

Na výmenu však už bolo neskoro. Svadba sa rýchlo blížila a všetko bolo nachystané vrátane svadobných figúrok na tortu v podobe plavovlasej nevesty a švárneho ženícha, stvárnených v dokonalej póze.

„Ježiši, veď vyzerajú ako vy dvaja,“ zvolala Samantha, keď jej Nellie ukázala obrázok klasických porcelánových figúrok, ktorý jej Richard poslal e-mailom. Figúrky patrili jeho rodičom, a keď ju požiadal o ruku, vybral ich zo skladu v pivnici svojho domu. Sam pokrčila nosom. „Nenapadlo ti niekedy, že je až príliš dobrý na to, aby to bola pravda?“

Richard mal tridsaťšesť rokov, o deväť viac ako Nellie, a bol úspešným manažérom hedžových fondov. Mal šlachovitú postavu ako bežec a bezstarostný úsmev, ktorý neladil s intenzívnym pohľadom sýtomodrých očí.

Na prvom rande ju vzal do luxusnej francúzskej reštaurácie a znalecky rozoberal so somelierom biele burgundské vína. Keď šli v zasneženú sobotu na druhé rande, upozornil ju, aby sa teplo obliekla, a zjavil sa s dvoma krikľavozelenými plastovými bobmi. „Zoberiem ťa na najlepší kopec v Central Parku,“ povedal.

Mal na sebe vyblednuté džínsy a vyzeral v nich práve tak dobre ako v perfektné sediacom obleku.

Nellie to myslela vážne, keď odpovedala Sam: „Každý jeden deň.“

Potlačila ďalšie zívnutie, keď tichučko vystupovala po siedmich schodíkoch do kuchynky na galérii a linoleum ju chladilo do bosých nôh. Zažala svetlo na strope a uvidela, že Sam zasa nechala po sebe spúšť, keď si sladila čaj medom. Viskózna hmota stiekla po pohári a v lepkavej mláčke sa pechorila ploštica. Aj po rokoch strávených na Manhattane sa jej pri takomto pohľade obracal žalúdok. Nellie schmatla jeden zo špinavých Saminých pohárov z drezu a plošticu ním prikryla. Nech si s tým poradí, pomyslela si. Čakala, kedy bude hotová káva, a zatiaľ si otvorila laptop. Začala si prezerat' poštu – prišiel kupón z GAP-u, mama, z ktorej sa očividne stala vegetariánka, žiadala Nellie, aby bol na obede aj bezmäsitý chod, a ešte upozornenie, že treba poslať platbu na kreditnú kartu.

Nellie si naliala kávu do hrnčeka ozdobeného srdiečkami a nápisom *Najlepšia učiteľka na svete* – so Samanthou, ktorá tiež učila v predškolskom zariadení Learning Ladder, Vzdelávací rebrík, mali v kredenci takmer tucet rovnakých hrnčiekov – a vďačne sa napila. Dnes mala jarné rodičovské stretnutie s desiatimi rodičmi Medviedat', jej trojročných detí. Bez kofeínu by hrozilo, že v „tichom kúte“ zaspí, a to sa nesmelo stať. Prví boli na rade Porterovci, ktorí sa nedávno rozčulovali, že v triede sa nevenujú dostatočne rozvoju kreativity. Navrhli jej, aby namiesto domčeka pre bábiky postavila obrovské típí, a poslali jej link na jedno, ktoré sa predávalo za 229 dolárov.

Porterovci jej budú chýbať len o trošku menej ako ploštice, keď sa presťahuje k Richardovi, pomyslela si. Pozrela na Samanthin hrnček a zmocnil sa jej pocit viny. Papierovou vreckovkou rýchlo zobrala chrobáka a spláchla ho do záchoda.

Keď si púšťala sprchu, začal jej zvoniť mobil. Zakrútila sa do uteráka a ponáhľala sa do spálne po kabelku. Telefón v nej však nebol – vždy ho položila niekde inde. Nakoniec ho našla zachumlaný v záhyboch paplóna.

„Haló?“

Žiadna odpoveď.

Na displeji sa ukázalo utajené číslo. Hneď nato sa na ňom objavilo upozornenie, že má hlasovú správu. Stisla tlačidlo, ale počula len jemný, pravidelný zvuk. Dýchanie.

Telefónny predaj, povedala si, keď hádzala mobil späť na posteľ. O nič nejde. Prehnala to, ako sa jej to občas stáva. Bola len všetkým ochromená. Nakoniec, v nasledujúcich týždňoch sa pobalí, nastahuje sa k Richardovi a s kyticou bielych ruží vykročí v ústrety novému životu. Zmena je vždy náročná a ju čakalo priveľa zmien naraz.

Ale bol to tretí telefonát v posledných týždňoch.

Pozrela na vchodové dvere. Ocelová západka bola zasunutá. Vykročila do kúpeľne, potom sa vrátila a vzala si so sebou mobil. Položila ho na kraj umývadla, zamkla za sebou, uterák prevesila cez tyč a vošla do sprchy. Odskočila, keď ju zasiahol prúd studenej vody, upravila jej teplotu a pošúchala si ramená.

Malý priestor naplnila para; nechala si vodu stekať po tvrdých uzloch na pleciach a dolu chrbtom. Po svadbe si zmení priezvisko. Možno si zmení aj telefónne číslo.

Obliekla si plátenné šaty a na bledé riasy si nanášala maskaru – pekne sa obliekala a maľovala jedine na rodičovské združenie a záverečnú ceremóniu v materskej škole –, keď sa mobil rozvibroval a na porcelánovom umývadle znel plechovo a hlasno. Strhla sa, špirála maskary vystrelila nahor a zanechala čiernu stopu pri obočí.

Nellie pozrela na mobil a uvidela esemesku od Richarda.

Nemôžem sa dočkať, keď ťa večer uvidím, krásavica! Počítam každú minútu! Lúbim ťa!

Keď hľadela na slová svojho snúbenca, konečne sa jej uvoľnil dych, ktorý mala celé ráno zaseknutý v hrudi. *Aj ja ťa ľúbim*, napísala mu.

Dnes večer mu povie o tých telefonátoch. Richard jej naleje pohár vína a položí si jej nohy do lona, zatiaľ čo sa budú rozprávať. Možno nájde spôsob, ako zistiť to neznáme číslo. Urobila posledné úpravy, potom zdvihla ťažkú tašku a vyšla do bledého slnečného svitu.

DRUHÁ KAPITOLA

Zobudí ma ostrý hvizd čajníka tety Charlotte. Neduživé svetlo sa vkráda dnu cez štrbiny v žalúziách a vrhá bledé pásy na moje telo skrútené v embryonálnej polohe. Ako to, že už je ráno? Aj po mesiacoch spávania na úzkej posteli – a nie na obrovskej manželskej, o ktorú sme sa delili s Richardom – stále spím na ľavej strane. Plachta podo mnou je studená. Robím miesto duchovi.

Ráno je vôbec najhoršie, pretože na krátku chvíľu mám úplne jasnú myseľ. Oddalovanie je veľmi kruté. Krčím sa pod prikrývkou a mám pocit, akoby na mne ležala obrovská ťarcha.

Richard je teraz zrejme s mojou peknou mladou náhradníčkou, upiera na ňu sýtomodré oči a prstom jej prechádza po líci. Niekedy ho dokonca počujem hovoriť tie krásne veci, ktoré šepkával mne.

Zbožňujem ťa. Budeš so mnou šťastná. Si moje všetko.

Srdce mi bije, každý pravidelný úder ma takmer zabolí. Dýchaj zhlboka, pripomínam si v duchu. Ale nefunguje to. Nikdy to nefunguje.

Keď pozorujem ženu, pre ktorú ma Richard opustil, vždy mi udrie do očí, aká je mierna a nevinná. Ako ja, keď sme sa s Richardom stretli po prvý raz a on mi vzal tvár do dlaní tak nežne, akoby to bol krehký kvet, ktorý nechce poškodiť.

Ešte aj v tých prvých opojných mesiacoch sa niekedy zdalo, akoby to bolo trochu strojené – akoby on bol strojený. Ale nezáležalo na tom. Richard bol starostlivý, charizmatický, doko-

nalý. Zamilovala som sa doňho takmer okamžite. A nikdy som nepochybovala o tom, že aj on miluje mňa.

No teraz už so mnou skončil. Odstahovala som sa z nášho koloniálneho domu so štyrmi spálňami, lomenými oblúkmi nad dverami a hustým zeleným trávnikom. Tri spálne ostávali počas nášho manželstva prázdne, slúžka ich však aj tak každý týždeň upratovala. Vždy som si našla výhovorku a odišla z domu, keď otvorila ich dvere.

Kvílenie sanitky dvanásť poschodí podo mnou ma nakoniec prinúti vstať z postele. Osprchujem sa, vysuším si vlasy a všimnem si, že mám odrastené korienky. Vytiahnem krabičku s farbou na vlasy Clariol Caramel Brown spod umývadla, aby mi pripomenula, že sa mám o to večer postarať.

Preč sú tie dni, keď som platila – nie, keď Richard platil – stovky dolárov za ostrihanie a farbenie.

Otvorím starožitnú skriňu z čerešňového dreva, ktorú teta Charlotte kúpila na blšom trhu a sama zrenovovala. Mala som šatník väčší než izba, v ktorej teraz stojím. Vešiaky plné oblečenia usporiadaného podľa farby a ročného obdobia. Štôsy džínsov od módnych návrhárov v rôznom štádiu vyšúchania. Popri jednej stene sa ťahala celá dúha kašmírových svetrov.

Tieto veci pre mňa nikdy veľa neznamenali. Väčšinou som nosila pohodlné nohavice na jogu a kašmírové svetre. A skôr než Richard prišiel domov, prezliekla som sa do niečoho štýlovejšieho.

Teraz som však rada, že som si vzala niekoľko kufrov lepšieho oblečenia, keď mi Richard povedal, aby som sa odsťahovala z domu vo Westchestri. Ako predavačka v obchodnom dome Saks na druhom poschodí s návrhárskymi značkami závisím od provízií, takže je životne dôležité, aby som pôsobila exkluzívne. Pozerám na šaty zoradené v skrini s takmer vojenskou presnosťou a vyberiem si Chanel v tyrkysovej farbe vajícok červienky. Jeden z charakteristických gombíkov je preliačený a kostým

na mne visí väčšími než naposledy, čo bolo pred milión rokmi. Nemusím sa vážiť, aby som vedela, že som priveľmi schudla. Pri výške 170 centimetrov musím zužovať dokonca aj veľkosť 34.

Vojdem do kuchyne, kde sa teta Charlotte kŕmi gréckym jogurtom s čerstvými čučoriedkami, a pobozkám ju. Pokožku na líci má jemnú ako mastencový púder.

„Vanessa! Spala si dobre?“

„Áno,“ zaklamem.

Bosá a v cvičebnom úbore na tai či stojí pri kuchynskom pulte a cez okuliare hľadá na nákupný zoznam, ktorý si píše na zadnú stranu starej obálky medzi hltmi raňajok. Pre tetu Charlotte je tempo kľúčom k emočnému zdraviu. Vždy ma nabáda, aby som s ňou šla na prechádzku po SoHo alebo na prednášku o umení v Y, či na film do Lincolnovho centra... ale zistila som, že aktivita mi nepomáha. Nakoniec, obsedantné myšlienky za vami prídu všade.

Odlamujem si z celozrnného toastu a do tašky si strčím jablko a proteínovú tyčinku na obed. Viem, že tete Charlotte odľahlo, keď som si našla prácu, a nielen preto, lebo to naznačuje, že už mi je lepšie. Narušila som jej spôsob života: zvyčajne trávi dopoludnie v ďalšej spálni, ktorá jej slúži ako umelecký ateliér, a nanáša husté olejové farby na plátno, vytvárajúc snové svety, o tolko krajšie než ten, v ktorom žijeme. No nikdy sa nestážuje. Keď som bola malá a mama mala svoje „dni so zhasnutým svetlom“, zavolala som jej staršej sestre tete Charlotte. Stačilo zašepkať „Zasa oddychuje“, a teta prišla, položila na dlážku tašku s vecami na prespatie, natiahla ku mne ruky fľakaté od farieb a pritúlila si ma v objatí, ktoré voňalo po ľanovom oleji a levanduli. Nemala deti, a tak si sama mohla určovať, čo bude v živote robiť. Bolo mojím veľkým šťastím, že som sa nachádzala v jeho centre, keď som to najviac potrebovala.

„Brie... hrušky...“ mrmle si teta Charlotte, keď zapisuje položky do zoznamu, rukopis má samú slučku a kučierku. Oce-

ľavosivé vlasy má vypnuté v neporiadnom drdole a eklekticky rozložené predmety pred ňou – kobaltovomodrá sklenená guľa, masívny purpurový hrnček a strieborná lyžica – vyzerajú ako predloha na zátišie. Jej byt s tromi spálňami je rozľahlý, keďže ho teta Charlotte a strýko Beau, ktorý zomrel už pred mnohými rokmi, kúpili v tejto štvrti, skôr než ceny nehnuteľností vyleteli až do neba, ale vzbudzuje dojem príjemného starého farmárskeho domu. Drevené dlážky sú šikmé a vŕzgajú a každá izba je vymaľovaná inou farbou – karamelovožltou, zafírovomodrou, mätovozelenou.

„Dnes večer bude ďalší salón?“ spýtam sa a teta prikývne.

Odkedy s ňou bývam, rovnako pravdepodobne u nej v obývačke nájdem skupinu prvákov z Newyorskej univerzity ako kritikov umenia z *New York Times* a niekoľkých majiteľov ateliérov. „Cestou domov kúpim víno,“ ponúknem sa. Je dôležité, aby ma teta Charlotte nevnímala ako príťaž. Ostala mi totiž len ona.

Zamiešam si kávu a rozmýšľam, či Richard pripravuje svojej novej láske kávu a nosí jej ju do postele, kde ho ona čaká celá rozospatá a rozohriata pod páperovým paplónom, o ktorý sme sa delili my dvaja. Pery sa jej zvlínia v úsmeve, keď ho pred ním odhrnie. Často sme sa s Richardom milovali ráno. „Nech sa cez deň stane čokoľvek, aspoň máme toto,“ vravieval. Žalúdok sa mi skrúti a odsuniem toast. Pozriem na náramkové hodinky od Cartiera, Richardov darček na naše piate výročie, a prstom prejdem po hladkom zlate.

Dodnes cítim, ako mi zdvihol ruku a navliekol ich na zápästie. Niekedy s istotou zavoniam na svojom oblečení – aj keď bolo v čistiarni – závan citrusovej vône mydla L’Occitane, ktorým sa umýval. Je so mnou stále spojený, taký blízky, a predsa hmlistý ako tieň.

„Myslím, že by ti naozaj prospelo, keby si sa k nám pridala.“

Chvilú mi trvá, kým precitnem. „Možno,“ odpoviem, hoci viem, že to neurobím. Oči tety Charlotte zmäknú – uvedomila

si, že myslím na Richarda. Nepozná však skutočný príbeh nášho manželstva. Myslí si, že sa hnal za mladostou tak ako tolčí muži pred ním, a preto ma odložil. Myslí si, že som obeť; ďalšia žena skosená blížiacim sa stredným vekom.

Súcit by jej zmizol z tváre, keby vedela, akú rolu som zohrala v našom konci.

„Musím bežať,“ poviem. „Ale pošli mi správu, ak by si potrebovala ešte niečo z obchodu.“

Prácu predavačky som dostala len pred mesiacom a už ma dvakrát napomínali pre neskorý príchod. Musím nájsť lepši spôsob, ako zaspať; po práškoch, ktoré mi predpísal lekár, som ráno spomalená. Nebola som zamestnaná takmer desať rokov. Ak prídem o túto prácu, kto ma prijme?

Prehodím si cez plece ťažkú tašku, z ktorej vykúkajú takmer nepoškvrnené topánky od Jimmyho Chooa, zaviažem si obnosené tenisky a dám do uší slúchadlá. Cestou do Saksu – pešo je to asi päťdesiat blokov – si púšťam podcasty z psychológie. Keď počúvam o obsedancii iných, občas ma to odvedie od tej mojej.

Zastreté slnko, ktoré ma privítalo, keď som sa zobudila, ma klamlivo priviedlo k predstave, že sa vonku oteplí. Obrním sa proti nárazom ostrého jarného vetra a vykročím z Upper West Side do strednej časti Manhattanu.

Moja prvá zákazníčka je investičná bankárka, ktorá sa predstaví ako Nancy. V práci toho má veľa, vysvetľuje, ale rannú schôdzku jej nečakane zrušili. Je drobná, má naširoko posadené oči a je ostrihaná „na chlapca“, a nájsť niečo k jej chlapčenskému vzhľadu nebude ľahké. Poteším sa tomuto rozptýleniu.

„Musím sa obliekať seriózne, lebo inak ma nebudú brať vážne,“ povie. „Veď sa na mňa pozrite! Ešte aj teraz si odo mňa pýtajú preukaz.“

Kým ju nenápadne odvádzam od sivého nohavicového kostýmu, všimnem si, že nechty má obhryzené až do mäsa. Uvidí

môj pohľad a strčí si ruky do vreciek na kabátiku. Rozmýšľam, ako dlho vydrží na svojom mieste. Možno si nájde niečo iné – možno v službách so zameraním na životné prostredie alebo práva detí –, skôr než ju táto práca zlomí.

Siahnem po úzkej sukni a hodvábnej blúzke so vzorkou. „Možno niečo pestrejšie?“ navrhнем jej.

Keď sa prechádzame po predajni, rozpráva mi o celomestských cyklistických pretekoch, na ktorých sa chce na budúci mesiac zúčastniť napriek tomu, že netrénovala, a o rande naslepo, ktoré pre ňu organizuje kolegyňa. Vyberiem viac kúskov a ukradomky si ju prezerám, aby som lepšie odhadla jej postavu a tón pleti.

A potom zbadám úchvatné čierno-biele kvetované pletené šaty od Alexandra McQueena a zastavím sa. Rukou zľahka prebehnem po látke a srdce sa mi rozbúcha.

„Pekné,“ zhodnotí Nancy.

Zatvorím oči a spomeniem si na večer, keď som mala oblečené takmer navlas rovnaké šaty.

Richard prišiel domov s veľkou bielou krabicou previazanou červenou stuhou. „Obleč si ich dnes večer,“ povedal, keď som v nich pózovala. „Vyzeraš úchvatne.“ Popíjali sme šampanské na galavečere Alvina Aileyho a ja som sa smiala s jeho kolegami. Ruku mal položenú na mojom páse. „Vykašlime sa na večeru,“ zašepkal mi do ucha. „Podľme domov.“

„Je vám dobre?“ spýta sa Nancy. „Áno,“ odpoviem, ale stiahne sa mi pritom hrdlo. „Tieto šaty vám nebudú sedieť.“

Nancy sa zatvári prekvapene a ja si uvedomím, že som to povedala veľmi ostro.

„Tieto.“ Siahnem po klasických priliehavých šatách farby paradajky.

Vykročím ku skúšobným kabínkam, šaty mi ťažka ovísajú na rukách. „Myslím, že na začiatok máme dosť.“

Zavesím oblečenie na tyč tiahnucu sa pozdĺž steny a sústreďujem sa na poradie, v ktorom by si ho podľa mňa mala skúšať.

Orgovánový kabátik, ktorý ladí s jej olivovou pletou, je na rade prvý. Najlepšie je začínať kabátikmi, lebo zákazníčka sa nemusí vyzliecť, keď si ich skúša.

Vyberiem pančuchy a ihličky, aby mohla sukne a šaty lepšie ohodnotiť. Na konci si Nancy vyberie kabátik, dvojce šaty – vrátane tých červených – a kostým v námorníckej modrej. Zavolám krajčírku, aby jej zahla okraj sukne od kostýmu, a poviem Nancy, že idem nablokovat jej nákup.

Ťahá ma to však naspäť k čierno-bielym šatám. Visia tam tri kusy. Prehodím si ich cez ruku, odnesiem do skladu a skryjem za poškodeným tovarom.

Vrátim sa s účtom a Nancinou kreditnou kartou, práve keď si oblieka svoje oblečenie do práce.

„Ďakujem vám,“ povie mi. „Sama by som si tieto šaty nikdy nevybrala, ale teším sa na ne.“

Túto časť svojej práce mám naozaj rada – keď sa vďaka mne zákazníčky cítia dobre. Keď si ženy skúšajú šaty a mňajú peniaze, väčšina z nich sa pýta: *Vyzerám tučná? Zaslúžim si ich? Som to ja?* Velmi dobre poznám tieto pochybnosti, lebo sama som veľa ráz stála v kabínke a rozmyšľala, kým mám byť.

Natiahnem na Nancino nové oblečenie dlhý obal a podám jej ho. Na chvíľku sa zamyslím, či nemá teta Charlotte pravdu. Ak sa budem pohybovať stále dopredu, možno myseľ bude nakoniec nasledovať smerovanie môjho tela.

Po Nancinom odchode obslúžim ešte niekoľko zákazníčok a potom sa vyberiem do kabínok vrátiť naspäť oblečenie, ktoré si skúšali a nevzali. Keď vyrovnávam šaty na vešiakoch, začujem hovor z dvoch susediacich kabínok.

„Och, ten Alaia vyzerá príšerne. Som v tých šatách taká nafúknutá. Tá servírka určite klamala, keď povedala, že sójová omáčka má nízky obsah sodíka.“

Ihneď spoznám tú južanskú kadenciu: Hillary Searlesová, manželka Georgea Searlesa, jedného z Richardových kolegov. S Hillary